

Неспокій душі. роман

Хав'єр Кастільйо

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — П. В. Тарашук

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ 1

Ранок 26 квітня 2011 року

Мірен Тріс

Не бійся, що все скінчиться.

— Допоможіть! — крикнула я, схопившись за живіт, між ребер витікала цівка крові. — Терпи, Мірен! — у відчаї шепотіла я собі між зубами. — Терпи, хай йому біс!

«Думай швидко. Думай. Погукай когось. Преси допомоги, Мірен, поки не пізно».

Я помітила, що саме моє серце, скорочуючись, вивергає мою кров, здавалося, немов блює душа, відчувши нудоту на поворотах цього останнього шляху. Я скоїла помилку. Це кінець.

Я

не мала б

іти далі.

На вулиці немає нікого, лише чути кроки, які гупають позаду. Його тінь, видовжена світлом ліхтарів, раз по раз росте і зникає: велика, малесенька, незмірна, нереальна, гігантська, ефірна. Я не бачу її. Де він?

— Допоможіть! — знову кричу я безлюдній і темній вулиці, що, співучасниця моєї смерті, дивиться на мене між тіней.

«Мірен, ти повинна розповісти правду. Ну ж бо, ну ж бо, вперед. Ти повинна».

Я не маю мобільного телефона, і, навіть якби мала, будь-яка допомога приїде занадто пізно. Ніхто не зможе дійти до мене і врятувати до того, як він уб'є мене. Той, кому я зателефонувала б тепер, просячи допомоги, знайде тільки труп тридцятип'ятирічної журналістки, що вже чотирнадцять років ходила з душею, замороженою однією холодною фатальною ніччю.

Світло ліхтарів завжди роз'ятрювало в мені рану 1997 року, стогони, які я видавала в парку, завиваючи з болю, тремтячи перед

чоловіками під час тієї невилгоної травми. Може, все й мало скінчитися отак, під миготливим світлом інших чорних ліхтарів на іншому краї Нью-Йорка?

Я насилу ступала. Кожен крок — наче гостра голка, що штрикає мене в бік. Довга і темна дорога, по якій я плентаюся, веде тільки до пляжу Рокевею, довгого і широкого навпроти парку Джейкоба Рійса, його шмагає вітер і підточує пожадлиний голод океану. Такої пори там немає нікого. Ще не розвиднялося, а місяць на спаді сумовито осяває сліди кроків на піску. Я озираюся і бачу, що місяць освітлює й інтенсивно чорні тонесенькі цівки крові, які я щокроку лишаю позаду. Принаймні інспектор Міллер зможе реконструювати мій останній шлях. Ось про що думає людина, яка має стати жертвою вбивства: що лишиться для ідентифікації вбивці? Сліди ДНК під нігтями, кров жертви в машині. А коли він уб'є мене, то затягне кудись, і я назавжди зникну зі світу. Лишаться тільки мої статті, історія мого життя і мої страхи.

Я дійшла до кінця дороги, повернула ліворуч і зі спритністю, яка завдала ще тяжчого болю моїм розірваним раною м'язовим волокнам, заскочила в діру однієї з бетонних споруд давнього форту Тілден, полишеного своїй долі.

Колишні військові споруди стали тепер лише негостинними руїнами навпроти вод коло пляжу у формі язика, що, здається, захищає Квінс від зажерливості Атлантичного океану. Як і форт Тілден, я, ще кілька днів тому невтомна журналістка газети «Manhattan Press», утратила свою поважність і тепер лише дівчинка, що кричить, перелякана, в тому самому ритмі, в якому він женеться за мною. Ось якою я стала: новим варіантом своїх страхів. Брудною ганчіркою, якою світ витирає свою ганьбу й таємниці, Жінкою, яка гине від рук виродка.

Ніхто не просив мене про допомогу. І я мала прийти сама. Ніхто не благав, щоб я взялася за цю справу, але якась частина мого єства

закликала шукати Джину. Не знаю, як я не розуміла. Думаю, я мала потребу знову... почуватися мертвою.

Знімок із «polaroid». Усе почалося з нього, з фотографії Джини... Як я могла бути такою... наївною?

Я глянула в обидва боки, шукаючи виходу і маючи намір зберігати тишу поміж сапанням, яке виривалося з грудей. Чула його кроки серед поривів вітру. Відчувала, як об мою шкіру б'ються піщинки, наче кулі, заблукані в битві між вітром і пляжем.

— Мірен! — несамовито горлав він. — Мірен! Виходь!

Якщо він знайде мене, це кінець. Якщо лишуся тут, помру від втрати крові. Помітила, що я сонна. Відчула пестощі ночі. У серці точилася гра в неспокій душі. Як кажуть, усі ознаки, що людина починає втрачати забагато крові. Заткнула рану рукою, і заболіло так, неначе мене затаврували розпеченим залізом із написом: «Нічийнє добро».

Заплющила очі й заціпила зуби, намагаючись стишити гострі кольки в боку, в голові знову зринула ідея, яка мені видавалася безнадійною.

«Тікай!»

Визирнула зі своєї криївки, оцінюючи можливості, й глянула на огорожу з боку парку Рійса. Якби перелізти її, я побігла б до будинків Рокевею і просила б допомоги, але високі спіралі колюче-ріжучого дроту навколо багатьох зон форту Тілден, здавалося, розітнуть мене й випустять мені тельбухи, якщо спробую перелазити.

Відчула, що він близько.

Але відчула не тепло його тіла, а холод. Його заціпеніла, нерухома постать стояла за кілька кроків від мене, він, безперечно, зневажливо спостерігав мою жалюгідну криївку. Отакої, навіть облизувався перед ягням, яким має пожертвувати!

— Мірен! — знову крикнув він, і то набагато ближче, ніж я сподівалася.

І я скоїла ще одну помилку.

Саме тієї миті, коли він хрипким голосом вигукнув моє ім'я, я підвелася й побігла, намагаючись востаннє вхопитися за життя, хоч усе йшло до кінця: я втрачала кров, була самотня і відчувала дедалі більшу кволість.

Щокроку в моїй пам'яті спливав образ Джини, її осяяне надією обличчя, її тяжка пригода. Відчула цю п'ятнадцятирічну дівчинку так близько, що майже могла торкнутися її рукою, погладити її обличчя, яке видавалося таким щасливим, дивлячись у камеру на фотографії, використаній для її пошуків. Чому я не бачу його?

Раптом усе змінилося. На кілька секунд мені здалося, ніби він перестав гнатися за мною. «Я повертаюся до життя, виберуся звідси. Розповім про Джину. Я повинна розповісти. Ти зможеш, Мірен».

«Ти врятована».

Удалині я помітила нічний обрій із міськими хмарочосами. Поряд із ними я завжди почуваюся карлицею, проте здалеку вони видавалися кварцовими стовпами, що ясніли прадавнім світлом.

Його тінь з'явилася знову. Мені бракувало сили. Я ледве пленталася. Вулиця безлюдна, а місяць немов застерігав: «Мірен, ти вже мертва. Ти завжди будеш мертвою».

Кожен крок немов роздирав мені нутрощі, кожен мій відчайдушний крик губився в абсолютній байдужості. Лише вряди-годи долинав далекий шум океану, прориваючись між моїх кволих кроків, глушачи в півтімі моє сапання.

— Мірен, не тікай! — крикнув він.

Я насилу ступаю по пляжу, борючись із піском, що, здається, жадливо хапає ноги. Переступила невисокий поламаний паркан, який стримував пісок, і, на щастя, ступила на асфальтовану вулицю з погашеним світлом у будинках обабіч, ця вулиця поєднувала з

пляжем Непонсіт, один із кварталів Рокевею.

Постукала в двері першого будинку й водночас просила допомоги, але була така виснажена, що з вуст насилу злетіло зітхання. Знову постукала в двері, майже без сили, але, здається, всередині не було нікого. У відчаї обернулася, боячись, що покажеться знову, але ніде не бачила його. Рев моря немов поглинав мене. Хвиля знову поєднала скалки моєї душі. Чи я в безпеці?

Пішла до наступного будинку, на ганку заокруглені колони, кована балюстрада, а коли постукала в двері і молоточком, і щиколотками, всередині загорілося світло.

Мій порятунок.

— Допоможіть! — крикнула я, зібравши силу. — Викличте поліцію! За мною женеться...

Рука за дверною шибкою відсунула завісу, і я побачила занепокоєне обличчя старої жінки з сивими косами. Де я бачила його раніше?

— Місіс, допоможіть мені! Будь ласка!

Жінка дивилася, піднявши брови, і ледь усміхнулася, що аж ніяк не підбадьорило мене.

— Доню, Господи, що з тобою? — запитала вона, відчинивши двері, я побачила її білу сорочку. — Дорогенька, ця рана не дуже добра, — додала вона приязним голосом. — Треба викликати «швидку допомогу».

Я глянула на свій живіт. Червона пляма розпливлася по тенісці від боку до стегна. Мої обидві руки були в крові, та й дверний молоточок був замащений кров'ю. «Можливо, Джим з'ясує, що я дійшла аж сюди, хоча було б краще, якби ні. Так він лишиться живим. Так принаймні один з нас житиме далі».

— Я... почуваюся недобре, — проказала я поміж дедалі тихіших сапань.

Я ковтнула слину, що мала смак крові, й хотіла заговорити знову, як почула кроки за плечима, і все прискорилось. Я навіть не мала часу обернутися.

Тієї самої миті, коли стара жінка глянула понад моєю головою, я помітила тінь в одвірку, відчула холод його руки, яка заткнула мені рот, і раптом силу другої руки, що охопила моє тіло.

Це кінець.

Я відчула смерть у чорних очах старої жінки, у пустоті в моїх грудях, у моєму останньому подиху, коли чужа рука закрила мені рот, і, навіть не бажаючи...

...я пам'ятаю все.

• • •

Далі — у повній книжці «Неспокій душі. роман».

nashaknyga.com.ua